

Звездица

Холи Уеб

Издателство „Фют“

Star

Stripes Publishing
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2019
Illustrations copyright © Jo Anne Davies at Artful Doodlers, 2019
Cover illustration copyright © Britta Teckentrup, 2019
Author photograph copyright © Nigel Bird

All rights reserved.

Звездица

©Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирина Манушева
Редактор Екатерина Латева

ISBN 978-619-199-937-8

Глава първа

– Наистина ли мислиш, че ще завали сняг? – прошепна Анна на Руби, когато господин Форд се обърна с гръб.

Беше им поставил задача да прочетат десет страници, но почти всички зяпаха крадешком през прозореца в жълтеникавосивото небе над стената на игрището.

– Със сигурност ще завали – прошепна ѝ Руби. – Виж какъв студ е. Не ти ли мирише на сняг?

Анна кимна. Имаше нещо особено в това небе. Изглеждаше натежало, сякаш облаците бяха пълни със сняг. Тъкмо навреме за началото на коледната ваканция! Би било страхотно. Тя вдигна очи от страницата и хвърли поглед към часовника. Кога най-после щеше да свърши този час? Обикновено четенето в края на учебния ден ѝ беше приятно, но сега изобщо не можеше да се съсредоточи заради мисълта за снега.

Когато най-сетне се чу звънецът, настъпи секунда тишина, а после всички скочиха, събраха учебниците и несесерите си и хукнаха към гардеробчетата.

– Ако наистина завали, може би утре дори няма да сме на училище – каза с надежда Руби. – Не ми се идва.

– Но пък последния ден винаги е забавно! – възрази Анна, докато увиваше шала около врата си. – Господин Форд обеща да гледаме филм следобед. Е, вярно, това не може да се мери с игра в снега.

– Точно така! Да видим дали вече не вали!

Момичетата се втурнаха към двора. Небето беше съвсем притъмняло, но нямаше снежинки.

– Да не са сбъркали прогнозата?

– Надявам се да не са – въздъхна Анна.

– Не се тревожи, звездичке, ще завали.

– Бабушка!

Анна се втурна да прегърне баба си.

– Забравих, че ти ме вземаш днес! Мама е на коледно парти в офиса, а татко – на работа – обясни тя на Руби. – Довечера ще спя у бабушка.

– Какво значи бабушка? – попита Руби.

– Това е на руски – означава „баба“. Така ѝ казвам, бабушка. А тя ме нарича звездичка. Бабушка, наистина ли мислиш, че ще завали?

– Не се съмнявам – отвърна баба ѝ. – Това са снежни облаци. Ако не днес, то утре, когато се събудиш, светът ще е побелял от сняг. А сега – тя погледна към раница-

та на Анна, – взе ли си всичко? Майка ти ми каза да проверя дали си прибрала нещата си от училище. Домашните? Екипа за спорт?

– Нямам домашно, а ето го екипа – Анна размаха раницата.

– До утре, Анна! Мама ме вика.

Руби хукна, а Анна хвана баба си за ръка.

– Може ли довечера да гледаме заедно филм?

– Защо пък не? Може да ми намериш някой хубав коледен филм. Направила съм от любимите ти меденки. Щом се приберем, ще си хапнем.

Двете тръгнаха към дома на баба ѝ, любувайки се на коледните украси по пътя.

– През почивните дни ще украсим елхата – каза Анна. – Ти имаш ли си елха?

– Още не. Може да ми помогнеш да я украсим, но ми се струва рано, до Коледа има седмици – измърмори баба ѝ.

Анна се засмя. Знаеше, че руската църква отбелязва Коледа чак на 7 януари, а преди това беше Нова година.

– Е, бабушка, ти може да празнуваш Коледа два пъти! – подсмихна се тя.

– Две Коледи? Няма начин – баба ѝ пре-

сторено сърдито поклати глава. – Що за идея! Знаеш ли, че братовчедите ти в Русия са на училище чак до края на декември?

– Обзалагам се, че Татяна, Андрей и Анушка вече играят в снега – въздъхна Анна.

– О, да – усмихна се баба ѝ. – Миналата година, когато им бях на гости, за една нощ се изсипа сняг колкото за два месеца и вуйчо ти Михаил едва успя да изрине преспите пред вратата.

– Да можехме всички да им идем на гости – размечта се на глас момичето. – И то през зимата! Да празнуваме Нова година в Русия! Как ми се ще да затъвам в сняг до колене! Тук е само студено.

Тя потрепери. Определено беше много по-студено от предишния ден.

Двете влязоха в малкия апартамент на баба ѝ. Възрастната жена приготви чай за себе си и горещ шоколад за внучката си. Докато топеше ароматните меденки в чашата си, Анна усети как измръзналите пръсти на краката ѝ се стоплиха.

– Много са вкусни, браво на теб, бабушка – промълви тя и отново погледна към прозореца.

– Ще завали, Анна, ще видиш! Хайде сега да си пуснем филма!

Двете се гушнаха на дивана. Беше толкова хубаво, че Анна почти забрави за снега. Почваше да я обхваща коледно настроение.

Когато филмът свърши, баба ѝ отиде да

стопли супата за вечеря, а Анна се замисли какво да ѝ подари за Коледа. Бабушка обичаше дребни красиви предмети. Лавиците в дневната ѝ бяха пълни с фигурки: животни, танцуващи момичета, кошнички с цветя. Дали да не ѝ купи някоя нова и специална фигурка?

– Звездичке, пусни новините, моля те! – провикна се баба ѝ от кухнята. – Искам да знам какво се случва. Оттук се чува добре.

Момичето смени канала и продължи да разглежда фигурките по рафтовете, чудейки се дали ще ѝ стигнат джобните за нещо хубаво. Ала в този момент вниманието ѝ беше привлечено от онова, което съобщаваше водещият, и тя дори извика от вълнение. Баба ѝ надникна през вратата.

– Какво става?

– Виж! Дават Владивосток. Нали там някъде живееха Татяна, Андрей и Анушка?

– Чакай да намаля котлона – баба ѝ изчезна в кухнята, но след миг се върна и седна до Анна. – Какво става? Пак ли е валял много сняг?

– Не! Имало тигър в града!

– Какви ги говориш, Анна! Не може да бъде!

Бабушка се взря в екрана, където наистина се виждаше размазаният образ на тигър, притичващ между автомобилите по улицата.

– Опитват се да го заловят – обясни Анна. – Даже са му дали име – Владик, от Владивосток. Ти виждала ли си тигър, когато си живяла там?

– Никога. Тигрите са диви животни и обикновено не се доближават до хора – дори в малкото ни село край гората. А тигър в града? Просто невероятно!

– Надявам се тигърът да е добре – замислено рече Анна. – Сигурно е много уплашен от колите.

Баба ѝ кимна и въздъхна. По новините вече показваха как полицията преследва животното.

– И толкова хора са подире му...

– Нали няма да го наранят? – попита разтревожено Анна. – Толкова е красив! Макар че сигурно ще е страшничко, ако влезе в супермаркета или нещо такова...

– О! – Баба ѝ извади телефона от чантата си. – Майка ти е. Сигурно иска да ти пожелае лека нощ. Здравей, Мария!

– Може ли аз да ѝ кажа за тигъра, бабушка? Моля те!

– Мария, няма да повярваш какво видяхме току-що по новините! Ето, Анна ще ти каже.

Бабушка подаде телефона и момичето го грабна развълнувано.

– Мамо! Във Владивосток има тигър, който ходи свободно по улиците! Див тигър!

– Леле! Защо?

– Казаха, че сигурно търси храна. Мъчат се да го уловят и да го върнат в гората.

